

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—Una bellesa, (poesía.)—Llivertat, (poesía) per R. G. Armengou.—Cara y creu, per S. Abó.—Lo Ros-sinyol, (poesía) per Joseph Novi.—Hostes vingueren y de casa ens tragueren.—No sigues tontu, (poesía) per Salón.—Cartes de fora, per Barber sense «campana» y Un Tarrassenç.—Epígrames, per Manel Benet y Lo Pastoret de Vilaforniu.—A la vora del foch.—Cantars, per M. García Julbe.—Trenca-closcas.—Correspondencia

DE TOT ARREU

En el vapor-correu que sortí el dissapte últim de Barcelona cap à Filipinas, marxaren quinze germanes de la Caritat que van á exercir la seva santa missió en els camps de batalla y en els hospitals d'aquelles illes.

Anuncian de Berlin que en el Parlament alemany els diputats catòlichs provocarán una votació declarant derogada la llei contra la Compania de Jesús. Se sab que molts diputats que no pertenexen al Centre Catòlic apoyarán aquesta proposició.

Sapigut es que l' immundo Zola s' havia proposat presentarse com diputat. Are ha desistit de tal pretensió per mor de la seva impotència oratoria. Molts esperaven ja algun discurs seu per posarlo en solfa, puix donades les seves opinions sobre cuestions socials era impossible que no desbarrés.

Un humorista s' ha entretingut, fá pochs dies, en treurer dels seus llibres alguns descobriments del novelista y passatges divertits, que fan presentir les sorpreses que haurian produhit les seves improvisacions en la tribuna. Axis, en una de les seves obres, una noya declara en 1818 que jamay se casará ab un pobre batxiller, quan lo batxillerat no s' introduí fins vint y dos anys mes tard. En una altra escena que passa en 1810 escriu: *Fou mort per un carabiner en el acte d'introduhir un cargament de rellotges de Ginebra*. Donchs be, en aquella època Ginebra era població francesa y no hi havia perquè cobrar drets d' aduana pels articles qu' entravan en un mateix territori. En *Page d'amour*, la heroina en 1853 contempla des de dalt del Trocader la massa enorme del teatro de l' Ópera de París que no s' construï fins l' any 1872. Pot judicarse del efecte que haurian causat en la Cambra afirmacions anàlogas en matèria política y d' economia social.

Com se veu no es tan sols en *Lourdes y Roma* ahon despunta l' inventiva del novelista.

CONSCAS D'ASE

Més abiat s' atrapa un embuster o qu' un coix; are com are sembla que resulta que no hi ha tals províncies pacificades à Cuba, ans tot al contrari.

Si que 'ns la han ben fregida.

¡Quina barra, vâlgam Deu!

Y quines coses més repugnantes ens contén d'allí baix; ¡ex! quin fâstich que fan tots.

Axís se juga ab milenars d' infelissos, ¡mal llamp!

**

Aquet pays desgraciadament es el pays de les mires particulars

Are ens surten uns quants senyors propietaris, que 'ls jardins de la plassa de Tetuán els hi fan nosa y demanen à nostre Ajuntament que 'ls tregui.

Fâstich fa, per no dir altre cosa, aqueix egoisme individual: «que jo surti ab la meva y 'ls demés que 's reventin».

No hi ha una plassa en lloch d' aquest marratxo d' enxanxe y les poques que hi han encare les volen treure; y la gent de peu y les criatures y vells que hi prenen el sol y lo agrados de la vista, no vol dir res, tot s' ha d' atropellar, la qüestió es que 'l carro ó el cotxe ó lo que siga del vehí, no tinga de fer torta y sobre tot que no 's trenqui la estúpida ratlla dreta.

Vòmit fa considerar lo que serà Barcelona de

aquí uns quants anys, si un home enèrgich y de bon gust y honrat no atura à n' aquets poques soltes egoistes, seguidors d' aquet plan de ciutat cuartelera, ranchera.

Nosaltres que volém demanar que ajuntin los dos jardins de la plassa d' Urquinaona en un sol, y fassin donar la volta à tranyias y cotxes com succeix à París y per tot arreu ahon en los ajuntaments hi ha persones de gust y arquitectes honrats y de criteri que 'ls assessoran, si que estém ben gornits.

Lo millor serà fugirne de Barcelona, y deixarhi uns quants ximples que junt ab la colònia completin la obra; tot igual: cases y carrers, tothom parlant l' idioma nacional.

**

L' altre dia tinguerem ocasió de veurer ab nostres propis ulls y sentir ab nostres propies orelles, com un quèfa d' estació del carril del Nort contestava ab insults y renechs à un viatger de tercera que li demanava una cosa razonable.

Açò, aquesta hidalgia amabilitat es molt comuna entre aquesta mena de gentota que, portant un galonet à la gorra ja 's converteixen ab uns tiranets molt antipàtichs. Es el sistema, es l' instint natural, no poden amagarho.

Per tot arreu del mon l' home que s' está en un lloch pera servir al públich, se 'n fa càrrec y te 'l bon agrado y amabilitat necessaris ja que per axó l' aipen.

A Espanya es al revés, l' afartes y encara t' insulta.

Com quasi tots son de abolengo y tenen el de y nom doble, res te d' estrany.

**

Los pobles de nostra terra ja 's comencen à rebifar, ja veuen que de la gent de Madrid res ne poden esperar més que llopades famolenques disposades à llevalshi fins les entranyes y tot: proves ne tenen y be massa.

Ni un sol propietari de vinya filoxerada ha pogut assolir lo perdó de la contribució, ans al contrari. La llei se la passan pel radera aquesta trepa de dropos-ganuts, y cada dia aumenten les finques embargades que resten sens conreu y son miseria per l' Estat mateix.

Pro qué hi fà, que se 'ls endona à n' aquets lletrats que governen que 's deixa de conreuar la terra, que la gent emigrí à morir de gana à les Amèriques, la qüestió es que se cumpla la ley, lo demés son trons.

Per axó los pobles se comencen à dexondir, que ja n' estan tips de atipar als altres y ells de junar.

**

En Castelar ha rotat, (ay, dispensin volia dir parlat) y ha tret alló de los leones de Castilla y aquell pendonet morat y... ha fet figura. ¡Pobre home! els matexos republicans l' han bescançat: pro no veyeu que es una ruïna y les ruïnes s' han de respectar! ¿Que per ventura la cansalada quant se 'us torna rancia la llençeu? Y donchs, ¿perqué heu d' amargar los últims temps del eminent tribuno especialista en tota mena de discursos patrioters y pernils de porch?

Vaja, que 'n feu un gra massa tant mateix.

UNA BELLESA

A MON BENVOLGUT AMICH EN JOAQUIM POCH MARÍMON.

Ja fa temps que jo penso en una cosa
mes, mon amor, no puch may confessarla;
la vista se m' entela al contemplarla,
tant rica se 'm presenta y tant hermosa!

Véig-la com àngel, blanca, esplendorosa...
constantment no puch menos de admirarla;
mes Jay! sa possesió no pot lograrla
mon ànima entristida y tremolosa.

Per ma imaginació, afalagadora
vaga d' açí y d' allà sa imatge inquieta;
l' enteniment la admira, 'l cor l' adora;
es màgica ilusió que veu lo poeta;
per ella jo sospiro hora tras hora.
¿Voleu saber donchs qui es? !!!Una peseta!!!

LLIVERTAT

Negra fosca embolcallava tots los pobles y nacions, les costums del Paganisme eran àrbitres del mon.

Aquells drets qu' un jorn à l' home li dongui l' Omnipotent, foren suplerts per los vicis, fruyt legitím del infern.

Les virtuts qu' enlayren l' home fins à ferlo hereu de un cel, javian endogalades pels grillons de Llucifer.

Guayteu la misera Roma porta-veu de la grandesa; ¡Com se baten llurs fillets en el circol, baix l' arena!

Com si fos crim execrable náixer pobre, sens riquesas, tenen los fillets de Roma patrimoni de cadenes.

La humana rassa ferida per Satán en mitx del pit, en lo llit de sos desvaris dava ja 'l postre sospir.

Més de sopte per los ayres sona 'l mot de Llibertat: diu que 'l dona un Deu fet Home, pels juheus en creu clavat,

l' rest son foses les cadenes à l' escalf de dolç amor, y com sombres fugitives de la clara llum del sol.

Aquells monstres que poch feya auguraven negra mort, baixan prest à dins la terra voltejats de llamps y focs.

Des llavors per tot retruny lo mot sant de Llibertat, escut entre Deu y l' home del amor bell estandart;

Llás de pau que sintetisa la gran obra de un Deu, y nuat, mentre espirava lo Jesús en una Creu:

R. G. ARMENGOU.

CARA Y CREU

Vanitat.

Senyoreta donya María Bosch y Erm Torroja.

Estimada germana: Jo 't flich, si 'n pots estar de contenta; ni la marquesa de la *Coliflor* podrà posarse al teu costat. Te dich jo que s' esplica aquell pollo que 't darà 'l seu nom.

Ja te llogat lo pis, qu' es un segón (comptant ab los dits, resulta quart) moníssim, de vint duros, y ara guarneix lo niu ab mobles Lluís XV, que no hi ha més que demanar... ¡Horroritsat! lo saló, ab catifa, aranya y demés, li costa... mil duros, y les altres peces son corresponents. ¡No es pas res, Miona!

¡Y les joyes? ¡Ay, filla! no hi há millor; ja les veurás, ja, ben aviat: l' anell no baxa de trescents duros.

Los días se 'm fan anys fins que 't casis y lluhexis tant be de Deu al Liceo; perque 't faig saber que En *Narcís* es abonat à dos sillons, costat per costat dels nostres.

Vaja, que ningú dirà que 'l teu promés no guanyés sinó cinquanta duros cada mes.

Es ben veritat que avuy no hi há classes: tant be vestexo jo, que estich casada ab un bolsista de sort, com la comptesa més rica y lo mateix faràs tu quan sías la dona d' un empleat ab vint pecetes diaries.

Açò sí, lo teu promés deu tenir algún altre negociat, perque sinó, no s' esplica.

Fins los companys li dihuen: però ¿com t' ho fas per casarte y ab tant luxo? Si tot lo que avuy se guanya no abasta pera res: entre plassa, teatre, café, modista de vestits, modista de sombreros, sastre, cotxe, confitería, colmado, perruquer... los diners s' escorren com anguiles.

¡Que 't penses que 'n tens poca de sort? N' hi ha més aquí de noyes que no 's casen! Com que 'ls joves no guanyan per lo que 's gasta y ningú

vol lluhir menos que 'l vehí, encara que s'han de posició molt diferent... però ja t' asseguro que 'l teu es valent de debò.

Ara, dona recados á la mare y escriu quan baxaréu á comprar bonichs, que aleshores veurás com trech lo meu gust.

Ta germana que t'estima

Rosario.

Barcelona, abril de... cada any.

**

Sra. D.ª Tuyas Erm, viuda de Bosch.

Molt estimada mare: Ab rahó us quexeu de que no us escrich ab la freqüència que vos m'rexeu y jo voldria; y en bona veritat que no es pas per falta de coses que dirvos, però son tant amargantes que me les hi aguantades fins avuy, en que no puch més; tinch la mesura plena y necessito desfogarme ab vos que sou la millor amiga.

Aquest Barcelona es un pou de vanitat y de luxo. Ja tenia rahó la Roser que aquí no hi há classes, perque tothom vol semblar rich; però com a sota de lo que 's vol semblar hi há lo que es de debò, aquí venen les penes y desgracies.

¿Cóm era possible que ab cinquanta duros al mes gastessem y lluhssem com los millonaris?

Aviat l'he trovat lo negocet de que parlava ma germana y que permetia al *Narciso* comprar molt tenint poch: es molt senzill; consisteix en no pagar á ningú.

Gastats en boato y coses inútils los pochs dineron que li dexaren sos pares, y seduhits á viure del sou sense volquer deixar les costums y exigencies del gran mon, prompte vingueren les visites dels acreedors (aquí 'n diuen inglesos), y l'esbroncarnos al mitj del carrer, y l'escanciar de les minyones a qui no 's paga la mensada, y 'l no voler servir los mossos de café y cotxeros á qui s'ha enganyat una volta, y 'ls rebufo de la portera a qui 's fa trevallar y no 's paga, y... tot lo que pugau pensarlos y lo que no se us acudirá may.

¡Ay, Senyor! ¿Qué 'm faltava á mi quan no estirava 'l braç més que la mánega y vestia y menjava com la nostra modesta posició permet?

¿No hi ha classes? Prou que n'hi há: hi ha la dels que llubhexen perque poden ferho y 'ls correspón; la dels que ho fan sense poder y després se troben com nosaltres; y la dels que, per satisfer la vanitat, per no privarse de lo supérfluo, retallen lo necessari; y aquí venen los que no 's casen si no poden posar sombrero á la señora, qui estaría molt millor ab mantellina; los que fan vestits per la meytat de les filles, dexant á les que no 'ls toca sortir, perque llubhexen més les altres; los que ab trajo de ball menjan un tallet de bacallà amanit ab oli de cacahuets...

Però anem á lo principal: En *Narciso* ha fugit perque 'ls *inglesos* no 'l dexaven á sol ni á sombra, amenassantlo ab la presó; á mi m'ha recullit per ara la Roser, y axis que tinga arreglat lo d'aquí, si 'm voléu tornaré al vostre costat, á portar altra volta la caputxa y á menjar á la taula de fusta blanca.

Vosra afliga filla,

Maria.

Barcelona, desembre de... Deu nos en guart.

S. ABÓ.

LO ROSSINYOL

De bon matí
se fa sentir
lo rossinyol;
son hermos cant
se sent, trinant,
quan surt lo sol.

De la hermosa pageseta
lo somni dols
desvetlla, la cansoneta
dels rossinyols.

Canta lo gall
y per la vall
son cant ressona
y dintre 'l cor
dolça frescor
queda una estona.

Per lo brancatge
del bosch fiayrós
té son estatge
l'aucell ayros.

Follías d'amor intens
diuen sos cants;
y 'ls cors uneixen
dels dos aymants

De la hermosa pageseta,
lo somni dols
desvetlla la cansoneta
dels rossinyols.

Del pastor, lo fluviol,
Al bell cim de la montanya
la cansó del rossinyol
escarneix ab molta manya.

Lo segador, ab son cant
al bell mitj de la planuria
Va seguint tot trevallant
el del rey de la boscuria.

JOSEPH NOVI.

HOSTES VINGUEREN Y DE CASA ENS TRAGUEREN

Hem obert les portes, hem obert los brassos, hem obert el calaix y hem donat y donem aculliment ab taula parada y bon vi. ¿A qui ho hem donat? Als fills ó nets y renets d'aquells que assolaren la nostra terra, als nets d'aquells que, manats pel gran brétol Felip V, cremaren nostres furs y 'ns lligaren la gabineta á la taula á tall de esclaus.

Tot s'havia oblidat; vingueren los francesos y nosaltres, catalans, vessarem la nostra sang per defensar la Patria Gran, y 'ns posarem després á trevallar y axecarem fàbriques, y comerciarem ab lo restant d'Espanya, y 'ns ferem richs altra volta trevallant honradament. Vingueren á mils y mils forasters á cercar pa, y de tots los oficis y de totes carrees, seglars y eclesiàstichs, y tots anavam fent, y fins patint gana molts dels nostres, no deyam res si's menjavan d'altres llur pa.

Pro ells, aquets forasters no se'n acontentaren d'açò, aquests forasters volian manar, no 'n tenian prou del pa, volian calaix y tot; per comptes d'esser agrahits y enmoillarse á lo nostre, com passa per tot arreu, y com es de llei y de cristiá, volgueren imposar lo seu y avuy una llei, demà una costum, ab la crítica á la boca y la injusticia en el fet, fins tractaven de posarnos morrió y privarnos la nostra parla.

Y arriba á tal punt lo seu, que han lograt fer creurer que la rahó es de sa part, y molts catalans los han seguit y els que no 'ls han seguit son tinguts per estranys, ordinaris indignes del tracte ab la bona societat y moralment se 'ls hitancan portes que s'obran pels altres. Y ves callant y no diguis res.

Y 'l desconcert y la ruina venen del mateix cantó y no 's pot trevallar perque tots los impediments se trovan, y estás voltat d'una colla de butxins de tota mena disposats á tot' hora á voltar la maneta si no t'ajups á lo seu.... mes la gent se'n va cansant.

L'home que veu sa mare ofesa y no la defensa es com bort. La nostra mare es Catalunya y ho serà sempre, y es inútil que tractin de férnosla aborrir perque no ho lograrán pas, y com més vexada, més y més la estimarém y morirém estimantla, y després de Deu tindrà lo lloch preferent en nostre cor.

Tingau entés que en materia d'amor no 's hi llegisla y que per forsa no 's fa estimar á ningú.

Los bons fills s'han rebifat y han dit: prou n'hi há.

¿Quin crím es l'estimar nostra terra y nostres costums? ¿Quin crím es atacar al contrari que ens ho vol robar?

Quan no hi ha 'l dret de defensarse, res te de estrany que algun cop, usém un llenguatge fort y punxant; es a dir, que habém d'ajupir el cap? y gracies? lo cap s'ajup devant de Deu N. S., devant del Superior just y recte; mes no devant del tirà, no devant del que siguent germá ha pegat grapada á nostra llegítima y ens la vol afanar.

Quan nos unirem no 's va pas fer heréu

Tanto monta monta tanto, se va pactar, y 'ls pactes s'han de complir.

Y perque LA BARRETINA s'ha fet porta-veu de aquestes justes quexes, perque s'ha posat dins de la justicia ba sigut criticada y abandonada pels elements que més devian encoratjarla, y ab tal que 'l poble no se'n enteri preferexen que dexi d'alimentarse ab vianda sana y nutritiva; está bé, doneunhi de mes salada, les revistes de toros, per exemple, y que 's torni molt espanyol y que aborrexi o desprecihi á sa mare natural, qu'estimi la postissa y axis lograréu lo que 's logra ab la *fraternitat universal* que de tant que s'ha volgut axamplar, de tant universal s'ha fos, ha perdut cos, s'ha tornat un ayre y l'home d'avuy no estima res mes que á si mateix y á les seves passions. Moltes mercés.

NO SIGUES TONTU

He sapigut, Pau, que t' KKAA:
pro molt mal capritxo TTT,
puig aquests trastos dol EE
no 's poden plegar de t R.
Cada dia tindréu gu R
si es que 't casis ab LL.
Bruta es, gandula y borr H,
y lletxa, que fa una f H...
Per qüestió de ser tan VLL,
te un semblant al nostre g OOO,
te un mirá molt fastig OO,
fins creuria hasta qu'es gu N.
Creume, Pauet, no ti KKII,
perque ab una dona ax II
vas á riscos de dur ll N
y serás un infel III.

SALÓN.

CARTES DE FORA

Papiol Novembre 1897.

Senyor Director de LA BARRETINA.

Apreciat senyor: Ab gran satisfacció escrich á V. y lleigids del seu periódich el bon resultat que ha datá aqueix poble lo sant Novenari.

Ha tingut á bé lo nostre dignissim Párroco Dr. Biada, de escullirnos un bon predicador com es el Pare Aris, actual Rector de las Escolas Pías de Igualada, que ha fet los sermons ab tant bona eloquència y acert, que ha portat á la Iglesia tanta gent com hi há al poble y á més tots los enemicichs d'ella. Al mateix temps avuy, per finalizar lo Novenari, s'ha fet una Comunió general magna, s'han acostat á la Divina taula, mes de quatre centas personnes, que en aqueixa població no se havia vist may.

Deu fassi que aqueixa segueixi ab fervor les bones obres com ens há encarregat també 'l Pare Aris ab los seus sermons, donantli al mateix la enhorabona per haber sabut atraurer á tots los mes esgarriats, á escoltar la Divina paraula; y que a 'n ells y a tots dongui fruit bo per poder obtenir una bona mort, unich consol dels cristians.

Me despedeixo de V. donant les gracies al Dr. Biada, actual Parroco y al Pare Aris, per haver lograt fer un novenari tant excellent com lo d'enguany.

Queda de V. S. S. S.

BARBER SENSE «CAMPANA.»

Senyor Director de la BARRETINA.

Tarrasa 24 de Novembre de 1897

Molt apreciat senyor: Acava de passar la nostra gran fira d'hivern y es lo meu intent dar a coneixer algún dato de lo que fou; pro deixant apart lo benefici del comerç material que mereix apreciarse, dire solzament lo que formá la part asquerosa y despreciable. Y ho dich aixís, perque á totes les fires de Tarrasa, (tant si governa en Pere com en Pau) may hi faltan los revenedors de obres y follets pornogràfichs y herétichs, com si diguessim: Garrofes, palla y aufals dels *enllustrats* Zola, Sué, Paul de Koch, etc., etc.

Creguin que si jo reunís una fortuna com la que disfrutan aquells panxa-contents que coneixen y permeten tan fatal negoci, comprava tots los llibrets dolents per ferne un gros foix al mitj de la Plaça, y tindrà 'l goig de haver fet una bona obra. Mes ara... (que lluny estém de veure un acte de justicia en favor de la Moral cristiana!...)

Sino, fassin comentaris á lo següent:

En aquesta mateixa fira hi havia una barraca, ahon per deu céntims deixavan veurer unes *vistas al natural*, lo més escandalós y salvaje del mon, y no obstant, a les justes queixes d'una persona, lo seu amo, ab orgull va responder:

«Un tinent d' arcalde que las ha examinades m' ha dat permis.»

Si á tot aixó-hi afegim que en cada fira venen gent de mala vida per fé l' seu agost y corrompre al jovent y altres coses que per caritat las callo, devém reconexer que tot deixa molt que desitjar.

Pro lo mes llastimós es, que ademés de la cangrena que cada dia creix, los bons son perseguits ó tapats de boca y enmanillats per aquells farsants que l' seu lema secret es: *Peca, Paga y Calla*, y que cuberts ab pell d' ovella guian lo remat.

Y que en lloch de dar llum donan fum.

Prou per avuy, y repetintme de V. afectíssim, soch com sempre S. S. S.

UN TARRASSENCH.

EPÍGRAMES

Pels carrers de Barcelona,
feyà ballar una mona
fa molt temps, un estrangé,
y al véureho una senyoreta
va exclamar:—No es boniqueta,
no es gens mona, no val ré.

Al senti aixó aquell subjecte
sens faltarli á n' el respecte
d' aquest modo li digué:
Be es vritat que no es maqueta,
mes dech dirli senyoreta
qu' es mes mona que vosté.

MANEL BENET.

—Vindrás al teatre, Bernat?
—No, Peret, no puch fer gastos
que l' rey m' ha desheredat.
—Cóm! l' rey?

—Si; l' rey de bastos.

—Es un ase 'n Baltasá.
—Y tu qui ets?

—Un seu germá.

—Per qué tanta algarabía,
tant goig y tanta alegria?
¿qu' es lo que 't passa, Rafel?
—Fill, una sort que no 's logra.
—Quina es?

—Ay, s' ha mort la sogra
y ella y jo hem entrat al cel.

—Jaume! Jaumel fuig d' aqui,
corra, fuig que ve la mort.
—No hi ha por; no ve per mí,
no he tingut may una sort.

Feyà temps que 'n Joan tenia
una dobleta dolenta
y un dia anà á ca 'n Miquel
qu' es un banquer de primera
perque li descambiés.
Digué lo banquer al véurela:
—A n' aquí no fem tal cosa
quan la moneda es dolenta.
—Donchs qu' esborrin lo lletrero
que diu «cambio de moneda».

LO PASTORET DE VILAFORMIU.

Un pare de familia, expirant, crida á sa muller y considerant lo desamparada que queda, li diu:

—Mira Elvira; ja que vas á quedar viuda dins pochs moments y ab fills petits incapassos pel guany, pots casarte ab mon amich Pere que sé de cert t' estima.

—Ay Joseph, has fet tart; estich ja compromesa ab en Pau.

EL DE LA PEPETA DE MOLLET.

Un pobre Llátzer, entra un vespre á una fonda de sisos y diu al fondista:

—¿Qué m' daréu per sopar avuy? ..

Tinch per darli,—respongué l' fondista—un llús qu' estich segur que li agradará, m' apar que ha de ser bonissim.

—¿Y baratíssim?

—Sí, home sí, tan com vosté vulgui

Sent axis serviumel desseguida, que tinch gana.

Deya una mare al seu fill:

—Noy, no t' ofenguis, pró dech dirte que ets molt lleig, no sé pas ab qui t'assemblas.

—Molt natural,—contestá l' menut tot decidit.—¿Ab qui m' haig d' assemblar sino ab vos té?... Los testos s' assemblan á les olles.

Deya un borratxo:

—Sembla mentida! ningú pot figurarse lo molt que m' estiman les bestioles de casa; principalment tinch una mona y un gat que sempre estan arrapats á les meves cames, á punt de ferme caurer y no 'm dexan ni de nit, ni de dia.

SANTIAGO BELETA GASSULL.

CONTRA-REFRANS

Qui no te pá... no 'n pot menjá.
A bona son... bon tip de dormir.
Dels que fugen... alguns n' agafan.
Qui mal fá... no obra bé.
Qui no 'n té... 'n busca.
Qui dies passa... senyal que es viu.
Boca tancada... no put.
Beurer molt... senyal de set.
Qui no ha caygut... millor per ell.
Qui no te seny... Deu te l' torni.
Sempre les festes majors... son bones pe 'l golós.
Si no vols ser enganyat... no creguis res.
Qui molt corre... bufará.
Qui molt parla... esquitxa.

CANTARS

Jo voldría ser poeta
perqué ma lira galana,
pogués cantar belles troves
á la terra catalana.

Quatre coses en eix mon
me causan un ver amor,
que son: la mare, la patria,
la fe y l' aymada del cor.

M. GARCIA JULBE.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Venint de fe una cassera
un dia molt borrascós,
vaig doná un cop de tres-dos
á la soca d' un primera;
rodant com una total
vareig perdre un mocadó
de prima-tres, molt bufó,
que costava un dineral.
Si cavilas un moment,
lector, aquesta xarada,
trobarás que á la vegada
es juguet y es aliment.

FALET.

GEROGLIFICH

:: + ::

PRI
+
G I T I

UN DEL MOLÍ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

<i>Manuel</i>	—
1 2 3 4 5 6	Nom d' home.
6 6 4 3 2	Satélit.
1 4 6 2	Animal.
1 5 6	Cosa dolça.
1 2	Part del cos.
3	Consonant.

ESCANYA VEYAS.

ROMBO

f o l
· · · · ·
o n a

1.ª ratlla, Voçal.—2.ª, Efecte de la naturalesa.—3.ª, Pla-
neta.—4.ª, Efecte de les ayguss del mar.—5.ª, Voeal.

LOGOGRIFO

• • * • •
• • * • •
• • * • •
• • * • •
• • * • •
• • * • •
• • * • •
• • * • •
• • * • •
• • * • •

Substituir los punts per lletres que donguin totes les ratlles carrers de Barcelona y les estrelletes lo nom d' un setmanari català.

BARCELONI.

TARGETA

Sr. Conrat Tosglos.

Formar ab aquestes lletres lo nom d' un célebre drama català.

LLUISA MORGADES.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada. O-li-va.

C					
C	U	LL			
Rombo.	C	U	B	E	LL
	LL	E	CH		LL

Targeta: Palmera, Roure, Alsina.
Logogrifo numérich: Ramón.

M. Garcia Julbe: Grans mercés.—Sadrob: Probablement anirá —Barretinot de Xexa: Ho hem liegit ab gust y en farém participants als suscriptors.—Salón: Ab perdó, no es poesía de bisbe.—Trebolas: Ben trobada.—Musiu Muley: No l' podem servir.—El de la Pepeta de Mollet: Anirá.—Barber sense campana: Anirá.—P. C. B.: Dexemho estar, si li sembla.—Un oscurantista: Es fluxet; veurém.—D. S. B: Aprofitarém quelcom, senyor Com li semblí.—Un barretinayre oloti: Si 'm vol creure, s'hi casa.—Un ratolí: Quelcom.—U. S. D. C. A.: Un soldat de Cuba arribat ortografia no ha estudiat.—J. Busca: Lo nom ne es catalá y francament, ja 'n tením per les butxaques de castellufas.—J. P. de C.: Un altre dia si Deu ho vol farém fira.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.